

ת"ד 8837/10/19 - הילה לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה תל אביב

ת"ד 8837-10-19 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: 45741/2019

בפני כבוד השופט טל פרי
נאשמת(מבקשת)
הילה לוי
נגד
מאשימה (משיבה)
מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), במסגרתה עתרה הנאשמת לקבלת החזר הוצאות הגנתה ופיצוי ראוי בגין הנזקים אשר נגרמו לה כתוצאה מניהול ההליך הפלילי, וזאת לאחר שבית המשפט זיכה את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה.

הרקע לבקשה:

ביום 31.10.2019 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה עבירות של **סטיה מנתיב ללא מתן אות** - עבירה לפי תקנה 58(א)(1) לתקנות התעבורה, **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, **והתנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

נטען עלי כתב האישום, כי ביום 29.01.2019 נהגה הנאשמת ברשלנות ובקלות ראש בכך שסטתה שמאלה מנתיב נסיעתה והתנגשה ברכב המעורב (ניידת משטרה) בדופן הקדמי הימני שלו (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נחבלה הנאשמת וניזוקו כלי הרכב.

בתאריך 14.01.2020 **כפר** ב"כ הנאשמת בעובדות כתב האישום, לרבות באחריות לתאונה ובגרימת התאונה. ישיבת ההוכחות נקבעה ליום 05.04.2020.

ביום 25.03.2020 נתנה החלטה המורה על דחיית מועד ההוכחות ליום 12.7.20, זאת בהתאם לתקנות בתי המשפט ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי דין במצב חירום מיוחד) התשנ"א - 1991 ולפי צו שר המשפטים.

בתאריך 12.7.20 נשמעו ראיות בתיק והעידו מרבית עדי התביעה, למעט עד יחיד שלא זומן כדין והדיון נדחה ליום 6.9.20.

בתאריך 6.9.20 הודיעו הצדדים, בפתח הדיון, כי הם מבקשים דחייה, **בהסכמה**, על מנת למצות הליכי המשא ומתן. מאחר ועד התביעה שוחרר מדיון זה בשל נסיבות אישיות, נעתרתי לבקשה.

בתאריך 17.11.20 הודיעו הצדדים לבית המשפט כי המשא ומתן כשל והתיק נקבע להמשך שמיעת ראיות.

בתאריך 10.12.20 הסתיימה פרשת התביעה והסנגור ביקש לטעון טענת אין להשיב לאשמה. לבקשת התביעה, נדחה הדין לתזכורת צדדים, ובהמשך נדחה פעם נוספת בהסכמת הצדדים, לתאריך 3.1.21.

במועד זה, הודיעו הצדדים כי לא הגיעו לכלל הסכמה, כאשר לפי דברי התובע "**שוחחתי עם ב"כ הנאשמת והוצעו הצעות למעלה מסבירות... הסנגור המלומד מסרב לכל הצעות**".

בתאריך 9.3.21 התקיים דיון בו שטחו הצדדים טיעוניהם ביחס לטענת "**אין להשיב לאשמה**" מכוח סעיף 158 לחסד"פ. "בקליפת אגוז" אציין כי הסניגור המלומד ביקש, להורות על זיכוי של הנאשמת הואיל ואין בראיות התביעה ולו "ראיות לכאורה" להוכחת האשמה המיוחסת לנאשמת. התביעה התנגדה לבקשה.

בתאריך 14.4.21 הוריתי על זיכוי של הנאשמת לאחר שנתקבלה טענתה. נימוקי הזיכוי פורטו בהחלטתי ומהווים חלק בלתי נפרד מהחלטה זו.

בתאריך 15.6.21 הוגשה הבקשה שבכותרת וביום 18.7.21 הוגשה תגובת התביעה בכתב.

טענות הצדדים:

בבקשתה טוענת הנאשמת כי משזוכתה זיכוי מוחלט, יש לחייב את המדינה בהוצאות הגנתה ופיצוי ראוי בגין הנזקים אשר נגרמו לה כתוצאה מניהול ההליך הפלילי.

לטענת ב"כ הנאשמת, הזיכוי "היה ידוע מראש" כי למרות החסר הראיתי בתיק, שהתגלה "**כבר בשלב החקירה הראשית**" (סעיף 4 לבקשה) (הדגשות שלי - ט.פ.), הוגש כתב האישום והמאשימה בחרה לנהל הליך פלילי. הכשל של המאשימה הינו כפול, שכן בחרה להגיש כתב אישום למרות החוסר הברור בראיות ולהמשיך לנהל הליך פלילי עד תומו למרות שהיה ברור כי דינו של התיק לזיכוי.

ב"כ הנאשמת סקר את חומר הראיות שהיה בידי המשיבה, ופרט בהרחבה את כשליו של הבוחן אשר חקר את תאונת הדרכים.

לטענת ב"כ הנאשמת הסתמכה התביעה על עד שכלל לא ראה את התאונה ועל בוחן תנועה שבחר לאמץ גרסת המעורב מבלי להגיע לזירת התאונה על מנת לצלם ולבצע סקיצות. למרות כל האמור בחרה המאשימה להגיש כתב אישום ולנהל ההליך עד תומו.

לאור התנהלות המאשימה עובר להגשת כתב האישום וזיכוי המוחלט של הנאשמת, עותר ב"כ הנאשמת כי בית המשפט יורה על פיצוי המבקשת בשל הנזקים שנגרמו לה, לרבות פיצוי מלא בשל הוצאות הגנתה. לבקשה צורפה קבלה המעידה על תשלום שכר טרחה.

ב"כ הנאשמת הגיש לבית המשפט תצהיר הנאשמת ובו דירשה לפיצוי בגין ימי עבודה שהחסירה לצורך

התייצבותה לדיונים והסכם שכ"ט בינה לבין ב"כ.

התביעה מתנגדת לבקשה. בתגובתה ציינה התביעה את השיקולים אותם שקלה טרם הגשת כתב האישום. בתיק החקירה ראיות ובהן, בין היתר, דוחות פעולה של השוטרים בשטח, עדותו של השוטר המעורב, תרשים הבוחן, לוח תצלומים, דוח התאמת נזקים, חקירת הנאשמת וחקירתו של העד. התביעה הדגישה כי חומר הראיות הועבר לפרקליטות מחוז מרכז אשר סגרה את התיק נגד השוטר המעורב בעילת "העדר אשמה". התביעה טוענת כי הסתמכה על ממצאי הבוחנים ועדות העד הנייטרלי.

התביעה סבורה כי יש לדחות את הטענה בדבר הגשת כתב אישום שהוגש ללא בסיס. התביעה סבורה כי בעת הגשת כתב האישום די היה בתשתית הראייתית בתיק על מנת לקבוע כי יש בסיס לאישום וכי קיימות ראיות להרשעת הנאשמת.

עוד סבורה התביעה כי אין נסיבות אחרות המצדיקות קבלת הבקשה וכי התביעה לא התרשלה במקרה זה.

דין והכרעה:

סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע בהאי לישנא:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

דהיינו, על פי סעיף 80 כאמור, על הנאשם מוטל הנטל להוכיח שני תנאים **מצטברים**, בבקשתו לפיצוי, האחד כי זוכה בדיונו, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחסד"פ והתנאי השני - שלא היה יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי. יודגש, כי אפילו מתקיימות שתי העילות אין בית המשפט מחויב לפסוק הוצאות או פיצויים, אלא סמכותו היא סמכות רשות.

במקרה דנן מתקיים התנאי לפיו זוכתה הנאשמת.

העילה הראשונה - "לא היה יסוד לאשמה"

באשר לתנאי לפיו לא היה יסוד לאישום אין דעתי כדעת הסנגור. כפי שנפסק בע"פ 4466/98 **ראמי דבש נ' מדינת ישראל** (להלן "פסק דין דבש") על בית המשפט לבחון את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד לאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו היה תובע סביר מגיש כתב אישום. וכך נקבע:

"אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהיתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני בדיון פלילי ... במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו.. ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות ראויה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו...המושג 'לא היה יסוד לאשמה' מצייר מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המושג 'לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגי מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא נוכל להרחיק לכת רב מכך" ..

עסקינן בעילה צרה ומצומצמת אשר מעטים המקרים בהם היא מתקיימת . עיון בבקשה מלמד כי הסנגור עצמו מודע לקושי בקבלתה. בסעיף 4 לבקשתו טוען הסנגור כי "...החסר הראייתי התגלה כבר בחקירה ראשית, ואף לשאלות בית משפט, היה על המאשימה לקום אותה עת ולחזור אולם המאשימה בחרה.....". מהאמור עולה כי ההגנה עצמה סבורה שהקושי בראיות התגלה במהלך שמיעת הראיות, ולא לפני כן, ומכאן שלא מצאתי פגם בהתנהלות התביעה ובוודאי לא אמצא לומר כי קיים מצב קיצוני של אי סבירות בולטת ולפיו כל תובע סביר היה נמנע מהגשת כתב האישום במקרה דנן, זאת על סמך הראיות אשר עמדו בפניו אותה עת.

העילה השניה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"

בעוד שהעילה הראשונה צרה ומצומצמת, העילה השנייה מאפשרת לבית המשפט שיקול דעת רחב יותר בשאלת פסיקת ההוצאות.

הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט וכך נקבע בפסק דין דבש :

"במקום שביית-המשפט סבר כי התנהגות התביעה הייתה התנהגות ראויה ורצויה, ניתן לגורם זה משקל לשלילת חיובה של המדינה בפיצוי ובשיפוי הנאשם. כך, למשל, מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם".

ועוד נקבע שם :

"נסיבות המצדיקות - או שאינן מצדיקות - תשלום שיפוי ופיצוי הן כל נסיבות המשפט ונסיבות סמוכות למשפט. בדברינו למעלה (בפיסקאות 18 עד 20) עמדנו על נסיבות שלעניין, וביניהן: המדינה התרשלה או פעלה שלא-כהלכה בחקירה, בהעמדה לדין או בניהול המשפט; הנאשם נשא בנזקים-של-ממש וכו'. על דרך הכלל נחלקות נסיבות אלו לשלושה סוגים: נסיבות שעניינן הליכי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותיו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצוניות למשפט). במקרים מתאימים ראוי גם לשלול או להפחית פיצוי או שיפוי, למשל: נאשם שהביא על עצמו, במעשים או בהתבטאויות, את כתב-האישום שהוגש נגדו כגון בהטעיית רשויות החקירה; נאשם שנמנע מתגובה על האשמות שהוטחו בו בחקירה וכיו"ב".

בע"פ 5097/10 גל (אשר) בוגנים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(15.01.13) נקבע:

"במסגרת עילה זו בית המשפט אמור להפעיל את סמכותו בגישה מרחיבה, במיוחד בשים לב לזכויות הבסיס החוקתיות, המעוגנות אצלנו כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ולשינויים הפרשניים המתחייבים מחוק היסוד האמור (ראו חוות דעתי בענין שגיא; עיינו גם: עומר דקל "הזכאי זכאי לפיצויים? על זכותו של נאשם שזוכה לפיצוי בגין נזקיו" עלי משפט ט 523 (תשע"א) (להלן: עומר דקל)). בגדריו של המבחן הראוי לעילה השניה יש להסתכל על ההליך כולו במבט-על ובצורה כוללת (ענין דבש, בעמ' 91)".

בע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(08.05.97) עמד בית המשפט העליון על רשימת שיקולים, באשר להתקיימותה של עילה זו, אם כי קבע כי אין מדובר ברשימת שיקולים סגורה:

"האם החקירה נפתחה והאישום הוגש בתום לב, או שמא הנאשם נפל קורבן לעלילת שווא או לשיקולים זרים; האם החקירה נוהלה באופן ראוי, כגון: האם טענת אליבי של הנאשם נבדקה כנדרש והאם נערכה חקירה לעדים שנדרש לחקור אותם; האם התביעה נוהלה באופן שהכביד על הנאשם ללא הצדקה, וכתוצאה נגרמו לו הוצאות יתירות או מעצרו התמשך מעבר לנדרש; האם המשפט התארך יתר על המידה, ללא הצדקה, בעוד הנאשם נתון במעצר, ובלי שניתן לייחס את התארכות המשפט לנאשם עצמו; האם הנאשם ניסה לשבש את מהלך החקירה או המשפט; האם התברר בדיעבד, ואף שמלכתחילה היה יסוד להאשמה, כי לא היה מקום להגיש את כתב האישום, בשל שיקולים מיוחדים הנוגעים לנאשם, לעניין הציבורי או לנסיבות אחרות; האם בית המשפט זיכה את הנאשם מחמת הספק, בשל העדר ראיות מספיקות או בשל פגם דיוני בניהול המשפט, או שבית המשפט קבע בצורה פסקנית כי הנאשם לא ביצע עבירה".

באשר לעילה השנייה, סבורני כי בהחלט יש מקום לקבוע כי היא התקיימה ומכאן תיגזר זכותה של הנאשמת לקבלת פיצוי.

כפי שצוין לעיל, עובדות המקרה מלמדות כי מדובר בתאונה שהתרחשה אופנוע, עליו רכבה הנאשמת לבין ניידת משטרה.

עובדה, עליה אין חולק, כי לזירה הגיעו מספר שוטרים וכן היו מעורבים מספר שוטרים בתאונה. שוטר אשר היה מעורב ישירות בתאונה, השוטר זילברמן, לא זכר את פרטי האירוע. יחד עם זאת זכר לציין כי לאירוע הגיעו מפקד היחידה, קצין היחידה וכן דיווח לבוחן אשר הודיע כי עומד להגיע לזירת התאונה אך לא הגיע אליה עד לכתיבת שורות אלה.

זאת ועוד, השוטרים המוזכרים לעיל (למעט השוטר זילברמן) לא רשמו מזכרים ולא נודע מה חלקם באירוע. זאת ועוד, ניידת המשטרה המעורבת בתאונה הוזזה ממקום התאונה ולא הוברר מי נתן את הרשות להזיזה. עדי התביעה מסרו גרסאות שונות בהקשר זה, גרסאות שאינן מניחות את הדעת, גם זאת בלשון המעטה. כך למשל דברי השוטר זילברמן: **"מישהו בטוח היה מול הבוחנים"** (פר' עמ' 19 ש' 13).

כפי שצינתי בהחלטה בה קיבלתי את טענת האין להשיב לאשמה, חשתי בחוסר נוחות עת באירוע תאונה בתחום שיפוט מרחב שפלה, מעורבת ניידת משטרה, האירוע נחקר על ידי בוחני מרחב שפלה וכתב האישום מוגש על ידי תובעי מחוז מרכז (לשעבר שפלה + שרון). איני חושד בכשרים ואולם, ולו למראית עין, טוב הייתה עושה משטרת ישראל לו הייתה מעבירה את החקירה, כמו גם את הטיפול בתיק כולו לידי מחוז אחר.

ב"כ הנאשמת הפנה חיצוי, ובצדק, להתנהלות התביעה. בהקשר זה אתייחס להתנהלות התביעה אשר לקתה בחסר באופן ניהול ההליך ובעיקר אמורים הדברים לאחר שנשמעה עדותו של הבוחן בתיק.

הבוחן, אליעזר סייג (להלן: **"הבוחן"**), העיד כי שגה שלא ניסה ליצור קשר עם מודיע נוסף, עד ראייה פוטנציאלי, אולם בכך לא די. הבוחן ציין כי מסקנתו להעמיד לדין את הנאשמת התבססה, בין היתר, על צילום התרחשות התאונה אולם התברר כי צילום זה אין בנמצא.

יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט ח' מלצר בע"פ 5109/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)(20.08.13):

"כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, וכאשר מתוכנה ומבירורה של התלונה מסתבר כי ההכרעה בבית המשפט תתבסס על "גירסה מול גירסה", וכאשר נמצא כי ישנם עדים ישירים לאירוע - המשטרה חייבת לחקור את העדים הנ"ל,

כל עוד הדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר. הימנעות מזימונם ומחקירתם של עדים בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקפח את זכותו של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכויו מן האישום הרלבנטי"

לא זו אף זו, בחקירתו הנגדית העיד הבוחן כי גרסת השוטרים עדי התביעה אינה מסתדרת עם מהלך האירוע, כל זאת בעקבות סרטון ממקום סמוך לזירת התאונה אשר הוקרן לו על ידי הסנגור(במאמר מוסגר יצוין כי סרטון זה לא היה בידי התביעה והוצג לראשונה על ידי ההגנה, בישיבת ההוכחות).

בוחן נוסף

, מר מירובסקי, העיד כי על פי התאמת הנזקים כל אחד משני הרכבים היה יכול לסטות ומכאן, במצב דברים נתון זה, היה ממליץ לסגור את התיק.

עד הראיה הניטרלי, עליו ביסס הבוחן סייג את מסקנתו והמלצתו להעמיד לדין את הנאשמת התברר כמי שלא ראה את התאונה. יצוין כי העד העיד בישיבת ההוכחות ביום 10.12.20. ומסר כי: **"לא ראיתי את התאונה עצמה בעיניים, זה היה יחסית רחוק..."** ("פר' עמ' 24 ש' 19). עוד מצוין בחקירתו הנגדית **"את המקרה בעיניים לא אשקר...לא ראיתי, זה הכל השערות, הסברתי את זה גם לשוטרים"** ("פר' עמ' 25 ש' 24-31). על מנת לסבר את האוזן אציין כי בת/ 6, תיועד שיחה בין הבוחן סייג לעד הראיה נרשם כי העד **"הבחין באופנוע שמגיע מצד ימין ופגע בניידת לדבריו בטוח שהניידת עמדה סטטית ולא הייתה בנסיעה"**.

בנסיבות אלה, בהחלט ייתכן כי הופתעה התביעה מהשינוי בגרסתו של העד, אשר עמדה בסתירה לראיות אשר היו בידיה אולם בשלב זה, בו היה על התביעה לקום ולעשות מעשה, לקתה היא בסנורים או שמא נאמר כי החל ליקוי המאורות.

ב"כ המאשימה אשר היה מודע לקשיים הראייתיים הפטליים ביקש, ובצדק, שהות על מנת לפנות לממונים עליו. בשלב זה החלה שרשרת דחיות שהסתיימה בהצהרת התביעה לפיה **"שוחחתי עם ב"כ הנאשמת והוצעו הצעות למעלה מסבירות... הסנגור המלומד מסרב לכל ההצעות"**.

סבורני כי בשלב זה, בו הבינה התביעה כי פני התיק לזיכו, היה עליה לחזור בה מכתב האישום, גם אם משמעות הדבר זיכו. חמורה יותר אף העובדה כי התביעה הייתה מוכנה לחזור בה מכתב האישום אולם הדבר הותנה בהסכמת הסנגור שלא לעתור להוצאות. הדבר אינו תקין ואינו ראוי, גם זאת בלשון המעטה.

התביעה כאמור לא טרחה לבחון את טיב הראיות שבידה ולבקר באופן אובייקטיבי את התנהלות גורמי החקירה, גם בשלבים שלאחר הגשת כתב האישום ובעת שמיעת הראיות ואף לאחר מכן, ועמדה על כך כי גם בנסיבות המפורטות ינוהל ההליך עד תום ועד למתן הכרעת הדין.

נסיבות אישיות של הנאשמת

בעניינה של הנאשמת לא הוצגו נזקים כלכליים חריגים מעבר לשכירת עורך דין לייצגה והתייצבותה למשפט. הליך פלילי, מעצם מהותו, גורם לנאשמים נזק כלכלי אך בכך אין די כדי לקבוע כי התקיימו במקרה דנן נזקים חריגים ו/או נסיבות אישיות חריגות המצדיקות פיצוי.

אמנם מצאתי כי הפיצוי במקרה דנן מוצדק - אולם פיצוי זה יהיה מוגבל בגובהו. הנאשמת לא הייתה במעצר, לא איבדה רישיון נהיגתה והלכה למעשה לא הוכיחה כי נגרם לה נזק למעט טענתה בדבר ההתייצבות לדיונים בבית המשפט. המבקשת לא הציגה תלושי משכורת ולא הוכיחה כמה ימים נעדרה מעבודתה, אם בכלל.

במצב זה בו לא הוצג לבית המשפט פירוט הנזק וכל הטיעון מסתכם בטענה כללית בדבר נזק לא מוכח- לא מצאתי מקום לפסוק הוצאות בגין נזק זה.

הוצאות ההגנה

ב"כ הנאשמת עתר להשבת הוצאות הגנתה, בסך 7,000 ₪. קבלה צורפה לבקשה.

ביחס לגובה הפיצוי - לבית המשפט שיקול דעת נרחב באשר לשקילת הנסיבות המקימות זכות לפיצוי והוא נדרש לאזן בין זכויות הנאשם לבין החשש להרתעת התביעה. (ראו רע"פ 7433/05 פלוני נ' מדינת ישראל)

בית המשפט ער להוראות סעיף 80 לחוק העונשין ולהוראות תקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב-1982 החלות לעניין הוצאות.

בנסיבות אלה, ובשים לב לדיונים אשר התקיימו בתיק, כמו גם הדחיות בדיון, חלקן הלא מבוטל בהסכמת ההגנה, מצאתי מקום לפסוק לטובת הנאשמת הוצאות בסך 3,500 ₪. הסכום כולל מע"מ.

סוף דבר

הערה לפני סיום, אין בעובדה כי בית המשפט נעתר (חלקית) לבקשה כדי לרפות ידי התביעה. התביעה עושה מלאכתה נאמנה ולראיה המספר המועט של הבקשות מסוג זה להם נעתר בית המשפט. על התביעה להמשיך במלאכתה, לבחון עצמה במהלך ההליך ולפעול באומץ, במקרים המתאימים, ולהודיע על חזרה מכתב אישום, מבלי לחשוש מבקשות לפיצוי שיכול ויגיעו בהמשך.

בשים לב לכל האמור אני מורה כי המדינה תשלם לנאשמת הוצאות משפט חלקיות, אך בגין שכר טרחת עורך דין, בסך 3,500 ₪ (הסכום כולל מע"מ) זאת תוך 90 ימים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשפ"ב, 30 ספטמבר 2021, בהעדר
הצדדים.